

DECIZIE

29 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Victor Boico, Nadejda Toma, Anatolie Țurcan, Elena Cobzac

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 iulie 2018 și a sentinței Judecătorei Edineț sediul central din 08 mai 2018, în cauza penală în privința lui

Colodin Maxim Xxxxx, născut la xxxxx, originar din or. Xxxxx, domiciliat s. Xxxxx r-nul Xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 05.03.2018 – până la 08.05.2018

instanța de apel:

de la 04.06.2018 – până la 11.07.2018

instanța de recurs ordinar:

de la 18.09.2018 – până la 29.01.2019

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Edineț sediul central din 08 mai 2018, Colodin Maxim Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare.

În conformitate cu art. 90 Cod penal, a fost dispusă neexecutarea pedepsei cu închisoare aplicate lui Colodin Maxim, dacă în perioada de probațiune de 2 ani, nu va săvârși o nouă infracțiune și prin respectarea condițiilor probațiunii va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

A fost încasat de la Colodin Maxim în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă totală de 7.680 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, Colodin Maxim la data de 23.08.2017 spre 24.08.2017, în jurul orelor 21.00-01.00, aflându-se în preajma gospodăriei lui Sincovschi Gheorghii, amplasată în s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, a inițiat cu ultimul un conflict, în urma căruia intenționat i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzându-i leziuni corporale, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 115D din 21.09.2017 se califică ca vătămare corporală medie în baza criteriului dereglării sănătății de lungă durată

(mai mult de 3 săptămâni).

Pe baza stării de fapt expusă mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Colodin Maxim a fost calificată *de drept* în baza art. 152 alin. (1) Cod penal – vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății.

3. Sentința a fost atacată cu apel, la data de 22 mai 2018, de către avocatul Odobescu Ghenadie, în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Colodin Maxim să fie achitat, deoarece fapta nu a fost comisă de inculpat.

În motivarea apelului a invocat că:

- procurorul neargumentat, declarativ și cu o atitudine simplistă, dar nu detaliată, fără a încerca să se lămurească în cele comise de inculpat, nu a luat în considerație practica judiciară unificată, orientând neîntemeiat instanța de judecată spre faptul că Colodin Maxim este vinovat. Dovada acesteia fiind și ordonanța de modificare a învinuirii, potrivit căreia a fost schimbată ora comiterii infracțiunii, fapt ce se datorează declarațiilor părții vătămate și a martorilor acuzării, ce se schimbau în permanență;

- inculpatul urmează a fi achitat, deoarece nu au fost administrate în proces probe incontestabile de comitere a infracțiunii imputate acestuia;

- fiind audiat în ședința de judecată inculpatul a negat învinuirea, precum și faptul că a cauzat vătămări corporale părții vătămate, declarând că s-au îmbrâncit puțin, apoi s-au despărțit normal. Respectiv, o îmbrânceală și vătămări corporale medii (fractura închisă a osului) sânt lucruri diferite;

- o incertitudine și straniețate este că, din declarațiile părții vătămate și martorului Muțco Nadejda, nu s-a stabilit cu ce era îmbrăcat Sincovschi Gh.;

- nevinovăția inculpatului se dovedește și prin declarațiile martorului Poperecinaia Aliona, care este martorul acuzării și care a declarat că, în cadrul urmăririi penale a făcut alte declarații, deoarece a fost influențată de partea vătămată și avea frică de ultimul, cât și de ruda acestuia;

- inculpatul Colodin Maxim este caracterizat pozitiv, antecedente penale nu are, nu este dependent de alcool și droguri, are loc permanent de trai, are la întreținere un copil minor, soția este însărcinată, studii medii, angajat în câmpul muncii, nu este o persoană conflictuală, duce un mod de viață sănătos, încălcări a ordinii publice nu a avut.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 iulie 2018, a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, prima instanță în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a verificat complet sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind

vinovăția inculpatului, ce se confirmă prin probele acumulate la dosar, cercetate în instanța de fond și de apel, respectiv acțiunile făptuitorului fiind corect calificate după indicii art. 152 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a considerat că, prima instanță întemeiat a apreciat critic declarațiile inculpatului privind nevinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate, ce au fost combătute prin totalitatea probelor cercetate în instanță, declarațiile ultimului urmărind scopul evitării răspunderii penale pentru fapta comisă.

Argumentele invocate în apelul declarat de apărătorul inculpatului privind nesăvârșirea de către Colodin Maxim a faptei prejudiciabile prevăzute la art. 152 alin. (1) Cod penal și anume faptul că, prin ordonanța de modificare a învinuirii era schimbată ora comiterii infracțiunii și faptul că nu au fost administrate în proces probe incontestabile de săvârșire a acțiunilor incriminate, precum și faptul că s-au îmbrâncit cu partea vătămată puțin, după care s-au despărțit normal, nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, în cele din urmă instanța de apel le-a apreciat ca declarative și lipsite de careva teme, fiind considerate doar ca un mijloc de apărare.

Instanța de apel a statuat că, prima instanță a stabilit cert vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate rezultând din ansamblul probelor prezentate și anume: procesul-verbal privind constatarea unei bănuieli rezonabile cu privire la infracțiune în cadrul examinării materialului înregistrat în Reg. 2, nr. 2875 din 26.08.2017 (f.d. 4); plângerea depusă de către Sincovschi Gheorghe către IP Edineț (f.d. 5); raportul de expertiză medico-legal nr. 135 din data de 28.08.2017 efectuat în privința lui Sincovschi Gh. (f.d. 9-10); raportul de expertiză judiciară nr. 115 D din data de 21.09.2017, efectuat în privința lui Sincovschi Gh. (f.d. 28); cazier contravențional în privința lui Colodin Maxim (f.d. 53); raportul de expertiză judiciară nr. 340 din data de 30.01.2018, efectuat în privința lui Sincovschi Gh. (f.d. 81-83); declarațiile părții vătămate Sincovschi Gh. (f.d. 130-131); declarațiile martorului Muțco Nadejda (f.d. 132-133). Aceste probe nominalizate incontestabil demonstrează vinovăția inculpatului, ce au fost prezentate de partea acuzării în cadrul ședinței instanței de apel în respingerea argumentelor din apelul declarat de avocatul Odobescu Ghenadie.

Totodată, instanța de apel a relevat că, prima instanță a ținut cont de prevederile art. art. 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea acțiunii săvârșite, care conform legii penale face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, săvârșite prin forma vinovăției - intenția, de personalitatea inculpatului care la locul de trai și locul de muncă se caracterizează pozitiv, tentativa de inducere în eroare a instanței, lipsa condamnărilor anterioare, nerecuperarea prejudiciului material cauzat părții vătămate prin acțiune.

A fost apreciată ca întemeiată de către instanța de apel, poziția primei instanțe privitor la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal la stabilirea pedepsei inculpatului.

6. Hotărârile judecătorești adoptate la caz, sunt atacate la data de 02 august 2018 cu recurs ordinar de către avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului, care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, ținând cont de cele invocate în recurs.

În motivarea recursului ordinar apărătorul invocă argumente identice cu cele din apel, subsidiar indicând că:

- la adoptarea deciziei instanța de apel nu a ținut cont de toate probele prezentate de partea apărării, respectiv acestea nu au fost cercetate și administrate, pronunțându-se repetat asupra aceluiași probe menționate de prima instanță;

- hotărârea de condamnare a lui Colodin Maxim este bazată doar pe presupuneri, fiind una ilegală, deoarece nu a fost clară învinuirea înaintată acestuia și nu coroborează nici cu declarațiile contradictorii ale părții vătămate;

- procurorul în cadrul procesului penal nu a prezentat careva probe incontestabile ce ar dovedi vina lui Colodin Maxim;

- instanța de apel a luat o decizie pripită, fără a ține cont de prevederile legale și anume nu a verificat complet sub toate aspectele, în mod obiectiv circumstanțele cauzei. Probele administrate nu au primit o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, fapt ce a dus la adoptarea unei hotărâri neîntemeiate.

În drept, recursul este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către apărător, solicitând de a decide inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, iar decizia atacată conține motive legale pe care se întemeiază soluția.

8. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din alte motive decât cele indicate de recurent, din următoarele considerente:

Potrivit dispoziției prevăzute în art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialului din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept de al admite, cu casarea parțială sau totală a hotărârilor atacate, să rejudece cauza și să pronunțe o nouă hotărâre, atunci când eroarea judiciară poate fi corectată de către instanța de recurs la această etapă a procedurilor, dacă nu se agravează situația inculpatului.

De asemenea, Colegiul penal consemnează că, din prevederile stipulate în art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai

în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților. Respectiv, din norma art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, urmează de a fi reținut că instanța de recurs examinează cauza deferită judecătii sub toate aspectele și are obligația de a nu crea o situație mai gravă pentru partea care a declarat recurs.

Din textul recursului declarat de către apărătorul inculpatului se reține că, în opinia acestuia Colodin Maxim urmează a fi achitat, deoarece nu au fost administrate probe incontestabile de comitere a infracțiunii imputate, în cele din urmă invocând ca temei de casare pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, unde este stipulat că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Instanța de recurs consideră că, de fapt, apărătorul inculpatului în recursul declarat semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin prisma neîntrunirii elementelor infracțiunilor prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal în acțiunile inculpatului, opinând pentru achitarea acestuia. În astfel de împrejurări, este alogică invocarea temeiului pentru recurs stipulat la pct. 12) al aceleiași norme, precum că *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, fiindcă în asemenea abordare se subînțelege că totuși inculpatul a săvârșit o careva infracțiune, însă aceasta nu a fost încadrată juridic corect. Totodată, din conținutul recursului nici nu se atestă o argumentare desfășurată a acestui temei pentru recurs, fiind doar indicat la temeiul de drept al recursului declarat.

Pe această linie de considerente, Colegiul penal va examina recursul prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care de fapt este semnalat în speță de către recurent.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit lucrărilor dosarului se constată că, inculpatul a fost învinuit, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal și anume – vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății.

În cauza supusă judecării Colegiul notează că, prima instanță în hotărârea adoptată a făcut o analiză amplă a probelor administrate la caz, în raport cu învinuirea înaintată inculpatului, oferind răspunsuri argumentate la criticile esențiale invocate de către partea apărării, care de altfel au fost similare și în procedurile de apel și recurs ordinar. Prin urmare, dat fiind faptul că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv

cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate. Atât instanța de apel, cât și cea de recurs ordinar nu au avut temeiuri de a devia de la concluziile menționate în sentința de condamnare. Respectiv, deoarece chestiunile invocate atât în apel, cât și recurs, au constituit obiect de analiză și în sentința adoptată de către prima instanță, iar potrivit jurisprudenței CtEDO, în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărâri CEDO Garcia Ruis contra Spaniei, Heile contra Finlandei*), din care motiv, Colegiul va respinge ca nefondate alegațiile recurentului invocate în acest sens, precum că instanța de apel a preluat în bună parte argumentele și concluziile despre vinovăția inculpatului expuse în sentință de către prima instanță.

Subsidiar la concluziile instanțelor de fond, Colegiul penal relevă că, potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Din textul recursului, se reține că unul din argumentele de bază ale recursului declarat este dezacordul părții apărării, că probele administrate la caz nu sunt suficiente pentru a stabili vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Totodată, instanța de recurs în urma verificării hotărârilor judecătorești contestate, consideră că instanțele de fond întemeiat au reținut ca probe ce confirmă vina inculpatului declarațiile părții vătămate Sincovschi Gheorghe, din care rezultă că la data de 23.08.2017, seara târziu, la el a venit inculpatul Colodin Maxim cu încă o persoană, care i-a reproșat precum că a hărțuit-o pe soția sa, a avut loc o altercație între ei, în urma căruia a primit o lovitură la o mână care a început să-l doară, apoi la el a venit sora, care a încercat să-i bandajeze mâna, însă nu a reușit deoarece avea dureri. A doua zi s-a adresat la medic, care i-a comunicat că aceasta era fracturată, fiind nevoit să urmeze tratament.

Declarațiile părții vătămate, coroborează cu declarațiile martorului Muțco Nadejda, care este și sora victimei, care a confirmat că în seara comiterii infracțiunii l-a văzut pe inculpat în regiunea unde domiciliază ea și fratele său. Telefonându-l pe fratele său în acea seară, acesta i-a comunicat că a avut un conflict cu inculpatul, în urma căruia a primit o lovitură la mână și are dureri. A venit la fratele său, care i-a povestit cum s-au desfășurat evenimentele, atunci i-a propus să se adreseze la medic. La medic părții vătămate i s-a spus că mâna este fracturată și i-au pus-o în gips.

Fiind audiată în prima instanță, martorul Poperecinaia Aliona, a confirmat că, în seara zilei de 23.08.2017, trecând pe lângă domiciliul părții vătămate l-a văzut pe acesta cum discuta cu inculpatul, s-a salutat cu ei și a plecat mai departe.

Potrivit raportului de constatate medico-legală nr. 135 din 28.08.2017 (f.d. 9-10), raportului de expertiză judiciară nr. 115 din 21.09.2017 (f.d. 28), precum și raportul de expertiză judiciară în comisie nr. 340 din 30.01.2018 (f.d. 81-83), la partea vătămată au fost depistate leziuni corporale sub formă de fractură închisă a osului metacarpal 4 mâna stângă fără deplasarea fragmentelor, ce au fost produse prin mecanismul de lovire cu un corp contodont dur, posibil în timpul indicat, care au condiționat dereglarea sănătății de lungă durată, calificându-se ca vătămare corporală medie.

Mai mult ca atât, însuși inculpatul Colodin Maxim în declarațiile sale a recunoscut faptul că, a fost în seara de 23.08.2017 la domiciliul părții vătămate pentru a clarifica situația referitor la hărțuirea soției sale de către ultimul, menționând că a avut o altercație, adică s-au întins puțin.

Învederând cumulul de probe menționat și reținut de către instanțele de fond, Colegiul penal lărgit consideră că, instanțele de fond au administrat suficient material probator pentru a ajunge la concluzia despre vinovăția inculpatului Colodin Maxim în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Pe de altă parte, raportat la criticile recurentului, Colegiul constată că acesta se referă în bună parte doar la chestiunea de apreciere a probelor.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organul de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal lărgit nu va analiza și verifica probele administrate în cauză. În speța deferită judecării nu s-a constatat discrepanța între cele reținute de instanțele de fond în vederea condamnării inculpatului și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o redă.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită recurentul.

În altă ordine de idei, Colegiul menționează că, potrivit dispozițiilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece cauza și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

În urma verificării corectitudinii încasării a cheltuielilor judiciare în sumă de 7.680 lei de la inculpat, Colegiul penal lărgit a constatat admiterea erorii în această parte de către instanțele de fond, fapt ce generează intervenirea din alte motive în hotărârile judecătorești, în sensul casării parțiale a hotărârilor adoptate de prima instanță și cea de apel, fără a agrava situația condamnatului.

Așadar, Colegiul penal lărgit constată că prima instanță, prin sentința adoptată a dispus încasarea de la inculpatul Colodin Maxim în beneficiul statului, a cheltuielilor judiciare în sumă de 7.680 lei, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

Prima instanță la acest capitol a considerat, având în vedere inclusiv prevederile art. 229 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, că cheltuielile judiciare suportate pentru efectuarea expertizei judiciare în comisie nr. 340 din 30.01.2018, este oportun de a le încasa de la condamnat.

Prin urmare, Colegiul relevă că, raportul de expertiză judiciar în comisie nr. 340 din 30.01.2018, a fost ordonat de către organul de urmărire penală în vederea stabilirii circumstanțelor cauzei, constituind acțiune procesuală ce ține de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, astfel constituie cheltuieți ce urmează a fi achitate, conform prevederilor art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală (până la modificările din 09 februarie 2018), din contul mijloacelor bugetului de stat, ținând cont de prevederile art. 3 Cod de procedură penală, care stipulează, că în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

Astfel, instanța de recurs statuează că aceste cheltuieli sunt trecute în contul statului, prin intermediul bugetelor organelor de drept care pornesc urmărirea penală și se compun din cheltuieli evidente și necesare în vederea constatării faptei infracționale.

Având ca reper cele punctate mai sus, Colegiul penal lărgit, conchide de a admite recursul declarat de către avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului, din alte motive decât cele invocate, corectând eroarea admisă de instanțele de fond, fără a agrava situația condamnatului, rejudicând cauza în partea încasării cheltuielilor judiciare, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte.

9. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Se admite recursul ordinar declarat de către avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului, din alte motive, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 iulie 2018 și parțial sentința Judecătoriei Edineț, sediul

central din 08 mai 2018, în cauza penală în privința lui **Colodin Maxim Xxxxx**, în partea încasării cheltuielilor judiciare, rejudecă cauza în această parte și pronunță o nouă hotărâre, prin care se respinge solicitarea procurorului de a încasa cheltuielile judiciare în sumă de 7.680 lei din contul lui Colodin Maxim Xxxxx în beneficiul statului.

În rest, celelalte dispoziții ale hotărârilor atacate se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 28 februarie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Victor Boico

Nadejda Toma

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac